

ivrigt betragtede Ragnhild med et forslagent og nysgerrigt Blik. Tilsidst humpede hun paa Strømpefødder hen til Bordet, hvor Frøkenen sad.

„Naa“ — sagde hun her med hviskende Stemme og kneb Øjnene polisk sammen. „Hvad tykkes Frøkenen saa om ham?“

„Om hvem?“ spurgte Ragnhild, idet hun løftede Hovedet og saae stift paa det gamle Tyende.

„Ih! Natyrlig ham — Kap’lanen!“

Fra Frøken Ragnhilds blaagraa Øjne foer et Lyn, der bebudede en artig Torden. Men i det samme betænkte hun sig, slog sin Vrede hen, tvang sig endog til at smile og svarede hurtig og ligesom i hjertelig Overgivenhed:

„Jo, Tak skal du have, lille Lone! Jeg synes rigtig udmærket godt om ham. Jeg er allerede helt forelsket i ham. I Morgen forlover jeg mig med ham, og paa Torsdag tænker vi at holde Bryllup. Dersom lille Lone paa Søndag otte Dage vil gøre os den Fornøjelse at komme til Barselstads hos os og holde vor første-fødte over Daaben, vil baade min Mand og jeg være dig meget taknemlige. — Er du saa tilfreds?“

Den gamle Pige stak fornærmet sin store Underkæbe frem og trak sig smaamumlende tilbage mod Døren.

VI

Imidlertid var den unge Kapellan allerede kommen et godt Stykke paa Vejen ad Skibberup til. Den Benouelse, der i første Øjeblik havde grebet ham ved Provstens uventede Anmodning, var efterhaanden forsvunden. Han var ved godt Mod og havde lænet sig tilbage i den store Agestol, hvorfra han overrasket betragtede det vidtstrakte Vinterlandskab. Luften var efter Solnedgang bleven blikstille. Himlen var mørkeblaa og oversaaet med Stjerner. Kun langsmed Horisonten i Vest laa endnu en Mindelse om det bortdragne Uvejr i Form af en langstrakt Skybanke, hvorover Maanens gyldne Horn krummede sig.

Paa Kapellanen virkede hele dette Syn næsten som en Drømme-Aabenbaring. Han var et Købstadbarn og kendte kun Vinteren